

MB
174.311

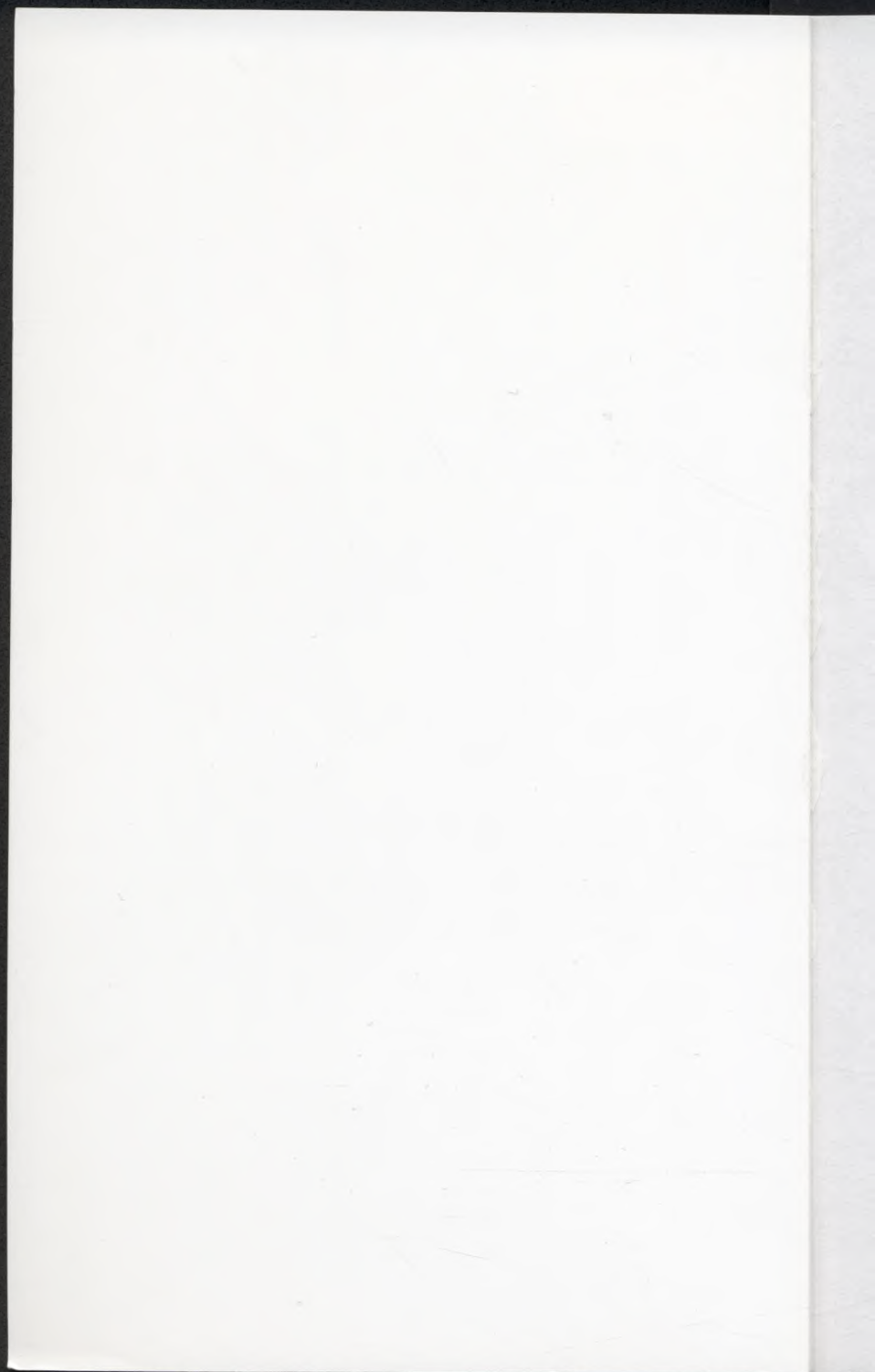
Utassy József

ISTEN
FAGGATÁSA

LITTERA NOVA

ÚJ VERSEK

UTASSY JÓZSEF / ISTEN FAGGATÁSA

4511/6

A könyv megjelenését a
a Magyar Könyv Alapítvány támogatta

ÚJ VERSEK
1.

A sorozatot szerkeszti:
Balázs Tibor

HB 174.311

2000

UTASSY JÓZSEF

ISTEN FAGGATÁSA

1992-1994

LITTERA NOVA Kiadó
Budapest, 2000

© Utassy József, 2000

VIRRADJ RÁM

A NAGY ZARÁNDOK ÉG ALATT

Az ég alatt, az ég alatt,
akár a kormoráncsapat:
szárnyal az idő napra nap
a nagy zarándok ég alatt.

Hajnal van, dél van, alkonyul,
fellegek csordája vonul,
pulizza szellő pásztorul,
s az este lassan ránkborul.

Hajadra holdvilág vetül,
pillánkra lepke álom ül.

MOSOLYOD IRÁNT

Földek paplanát
már-már megemelinti
a moccanó mag.

Nézd a kétfejű
és nyolclábú kutyát, hé!
Megjött a tavasz.

Suszterbogarak
sütkéreznek a napon.
Lekapom kalapom.

Cseresznyevirág.
Nekivágtam, neki én
mosolyod iránt!

VIRRADJ RÁM

Piros az ég,
majd kicsattan,
páráll a föld,
szárad,

szelek
bő szoknyái után
kapkodnak
az ágak.

Énekek éneke:
tavasz,
virradj rám
nagy fényben,

és akard,
hogyan asszony után
kiáltozzon
vérem!

ROMA ROMANTIKA

Úgy néz rám az én szeretőm,
mintha szarvas volna,
szeme unszol epekedőn:
vinném a vadonba.

Róka ugat, kuvik rikolt,
ágyunk mohabársony,
reflektoroz a telihold:
hempergünk egymáson.

Részeg a mindenség, részeg!
Izgul értünk, biztat,
orrát az ég üvegéhez
nyomja ezer csillag.

Én cigánkám mindörökkön,
látod: nincs tapintat
sem az égen, sem a földön!
Nagy szemed kivirrad.

FEKETE TÜNDÉR

Tündér volt, fekete tündér,
ágyak elegáns vándora.
Ámulhatunk tovatűntén,
mert vissza nem jön már soha:
tündér volt, fekete tündér,
ágyak és vágyak vándora.

Férjek jöttek, férjek mentek:
fölnevelt három gyermeket.
Irgyelték is a szentek,
ezer híve volt, rengeteg.
Férjek jöttek, férjek mentek,
de maradtak a gyermekek.

Egyszer, egy piros éjen át
virrasztott vele a tenger.
Sugárzott szeméből a láz.
Elaludt. És nem ébredt fel.
Egyszer, egy piros éjen át
remegett érte a Tenger.

POKOLI NÉMBER

Álmaimnak nagyasszonya,
te,
te pokoli néember,
halálfejes lepkém vagy te,
szélvert fekete lángom,
ijesztő lidércem,
veled vívodom hajnalig,
csókolom lábad előtt a földet,
vessen lángot,
szórjon szikrát,
ha már alattunk bársony
a zöld gyep –
ontsa verejtékét a homlok,
fürödjön tajtékban az ágyék,
mit bánom én,
ha összeomlok,
ha bőröm bőrödre ráég,
csak ontsa verejtékét a homlok,
tobzódjon tajtékban az ágyék,
amíg a vágy ég,
a vágy ég!

ŐSZ VAN SZERELMEM

hosszán az útnak
lombok tovasárgulnak
bánatnak bűnnek

*

meglátszanak már
fákon a madárfészkek
üres mind nézhedd

*

mondd ördögszekér
hány bukott angyalt fuva-
rozol te ledér

*

száll az ökörnyál
elpattant gordonkahúr
brong vonótlanul

*

mért nyögsz ezüst húr
kérdezd utassy apót
utazik a pók

*

lassúdad eső –
ólom egekből hull rád
a szomorúság

*

látod szememben
barna bánat bandukol
ősz van szerelmem

HARAG MÚLTÁN

lassan
sárga csöndben
ahogyan az ősz előtt
levetkőznek a fák

bontsd meg
barna blúzodat te is
ejtőernyőzzön köréd
a szoknyád

és fújd el dühöm
fátylát nagy szememről
már nem haragszom
rád

pedig szavaid ökle
úgy sújtott szívemre
elefántot is
megtántorított volna

de immáron ajkam
mint fát a zúzmara
tetőtől talpig
összecsókolna

REMEKÍTGETEK

harsog a hárs
lombja herseg
alighanem
vihar készül

remekítgetek
egy verset
párom szelleméhez
ékül

s ahogy az ég
arca mérgül
szándékom is
egyre szentebb

odalopni
asztalára
ama villámlátta
verset

AKIT LOSONCZI ANNA ÁHÍT

Költőt belőlem te neveltél,
kicsit magad is költő lettél,
mert szerettél,
nagyon szerettél.

Eger városnak szépe voltál,
derekad karcsú aranyoltár,
rámhajoltál:
zsoltárra zsoltár.

Fakadt a fű, ahova néztél,
dagadt a szívem, ha becéztél:
sebes idő,
lassulj meg, késsél!

Tizenhét éves vagyok, suhanc,
hagyj itt örökre, hová suhansz
idő, idő,
te nagyárnyú arc!

Én vagyok itt Balassai Bálint,
akit Losonczi Anna áhít – – –
Szerelmünk helyén
ősz fűszál ing.

SZÖRNY

A szörny,
akit magamban hordok,
mosolyog rám.
Én meg vicsorgok.

Dőzsöl agyamban,
vedel, zabál,
sugall, parancsol,
dúl, kiabál.

Gyomra gyeheennáján
a végzet
hetvenhét szüzet
elemésztett.

És most:
te következel, drága.
Szemet vetett
a szörny bokádra.

Hagyd a fonalat!
Aki fonta:
gombolyítsa föl
a teliholdra!

Minek ide kard?
És pajzs minek?
Somolyog rajtuk
a szörnyeteg.

Új ütközet ez,
új harc, új tusa:
reng agyam roppant
labirintusa.

Csak azt nem tudom
még: a te szörnyed
ki fékezi meg?
Magára szörnyed?!

Mert itt én esem
el, én. Bokádért
én halok itt meg!
A szörny tovább él.

ELSÓHAJTOTT
SOROK

EL200/13011

3090K

KOPONYÁM TÁVLATA

Szédelgek az utcán,
az est rámomolt.
Koponyám távlata tébolyít,
a hold.

Lenni vagy nem lenni,
hamletül vizslat,
röntgenez tetőtől
talpig egy csillag.

Mit válaszolsz neki, mondd?
Azt, hogy magyar vagy?!
Nem értik a műzsák
értelmét szavadnak.

Légy hát egyetemes,
titokzatos, konok,
mint a fény szemedben,
s ajkodon mosolyod!

RONGY IDŐ

Micsoda rongy idő!
Eső, nyirok, latyak.
Dilemmázik a köd:
város, itthagyalak?

De nem győz meg senkit
a tétovázása:
jaj annak, akinek
köd a nagykabátja!

Bújhat a kazalba,
meleg lépcsőházba,
rejtheti hajnalig
egy vagon homálya.

Álmodhat jobb hazát,
amíg az ég alól
föl nem tör pirosan
ama nagy szemafor.

NÉZZÉTEK OTT AZT AZ EMBERT

Nézzétek ott azt az embert,
sárban pocsolóban fetreng,
megszégyeníti a tengert,
jaj nézzétek azt az embert!

Anyja halott, Apja halott.
Párja prostituált lett.
Él egy fiuk Kanadában,
félországot lóvá tett.

Kis hősök, ti nagymerészek,
ne dobjatok reá követ,
hiszen az élettől részeg,
részeg az élettől, s öreg.

Hajnalban majd hazatalál.
Üres a ház, kong a konyha.
Minden sarokból a halál
heherészik vigyorogva.

Tovasárgul az ősz lassan.
Foghegyről köszönti a tél,
bólint mégis, s a magasban
megrándul a kenderkötél.

CSÁKY SZALMÁJA

Ne keltsetek nagy riadalmat:
Csáky szalmája ím az ország.
Tudhatjátok már: mi a gyarmat.
Világgá hírelik a morzsák.

Szorong a sok kirakatablak,
a bábukat mind megmotozzák,
az utca zeng, a lárma zaklat:
csörömpöl egész Magyarország.

Sajog a fényben ezer kardlap:
láttok ti még itt forradalmat,
forradalmat.

HAMIS NAP

Részeg rovarok a fényben,
virrasztó lámpám bűvöletében,
vélik,
megtalálták a Napot,
hódolnak neki hetvenhét körrel,
már vonzza őket a viaszosvászon,
potyognak asztalomra sorban,
szánom őket,
szánom,
hevernek hanyatt szerteszéjjel,
mint lakodalmak részegei,
szárnyuk béna,
potrohuk bársony,

lámpám,
a hamis napot leoltom,
hogy mindenik
lásson.

Jaj,
mert magam is,
apró legényke,
hányszor de hányszor
taszítódtam az álnok fénybe,
és most,
ahogy újra gyermek lennék,
szájba ver durván a legszebb emlék,
ellők az idő asztalától,
ellők:

hiszen én voltam a rajtanácselnök,
harminckét gyerkőc
gondja bújt
szívemhöz.

És boldog voltam,
igen,
boldog és boldog,
lobogtattam a beutalót,
az engedélyt a Balatonhoz,
csókolgattam a térképen
ama tintakék foltot,
igen,
boldog, és boldog!

Ám
Egerben eltérítettek,
letagadták az egyszeregyet,
hiába dicsért kísérőm
egekig,
ők letagadták
a csillagos eget is,

ragyogták felém:
vár rám egy kastély,
parkerdő,
halastó
s egy virágzó kolhoz.

(Dolgozz,
kis üttörő,
tied lesz a jövő,

csak dolgozz,
dolgozz!)

Tóalmás,
hagymaföld,
laboda
meg paréj,

ötvenegy,
szószegés,
rossz álom,
fanyar éj.

HOLNAPTÓL TE MESÉLSZ

No,
gyere te mezítlábas,
libazöld kalapos lurkó,
kivezetlek a suszteráj bakancsosából,
fordíts háttat a falusi meséknek,
hiszen a nagyvilágban is
kaptafa minden,
kaptafa,
gyere te klottgatyás
kicsi taknyosom,
te,
úgy érintsd kezemet,
mintha liliomot fognál,
mert holnaptól te mesélsz,
bizony,
te mesélsz immár!

MILLPENGŐ – PILLANGÓ

én

?????? ?????

minden ünnepélyesség nélkül

kijelentem

hogy vágatató soraim pegazusáról

a lagzis csengőket leakasztom

és bedobom a költészet kelléktárába

lomnak

soraimat olyan

szeszélyesen tördeli majd a ritmus

minként gyerekmarkom

térdemen a mogyorófa-vesszőt

a jambust én egy sánta

nyugdíjas parkórtól tanultam

most visszaadom néki

nagy-nagy szeretettel

sántikáljon kedvemre sokáig

ám szonettre csak halálom előtt

remekítsen isten

a tér galambjai

hadd futkározzanak pirrichiuszokban

rebbentsék föl innen ezt a tapsos békét

ami ellen ágál már a csecsemő is

ha kell
kengurut hozatok daktílusziából
ugrasson át velem a csele-patakon
hiszen hány hexameter a világ
ki mondja meg

de a nyár kacsái
totyogjanak hazafelé a tóról
verjék a szpondeuszt az alkonyat porába
és vonják
vontassák
vonszolják falumba ezt a nyomornehéz
millpengő éjszakát
pillangó álmot

HEGYMÁSZÓK

Havak tonnáival
zúdult ránk a vihar.

Mint egy repedt fazék,
úgy meredt ránk az ég.

Eltűnt az út, eltűnt,
amin meneteltünk.

No, most merre, fiúk?!
Van-e innen kiút?

Irány a hegygerinc!
Megmásszuk! Mese nincs!

Fönt fénylett a szélcsend,
hallatszott, a jég peng.

Zászlónk ím, a csúcson!
Hadd suhogjon, zúgjon!

Piros tüzet raktunk,
kék dalra fakadtunk.

Tetszett ám az ének
a Hegy Szellemének!

Ígértük százszor is,
eljövünk máskor is.

És a virradatban
leballagtunk lassan.

ECETFA ALATT

A Kerepesi út balján,
szemközt a Taurusz sportteleppel,
találkozhatsz minden szerdán
a Bisztróban e drága sleppel.

Szikra János költő-őkelme
a csendről tart előadást,
(civilben öngyújtó lángelme!)
Léka Géza-díjas ma már.

S íme Léka Géza költő!
Aki várományosa rég
ama Szikra Jankó-díjnak,
miért tűzbe menne a nép.

De hol van Dzsó, a harmadik?!

Aki éjjel nem alhatik,
kire türelmetlenül vár
a ladik, a Kháron-ladik.

No, de addig van még idő!
Megőriz bennünket SZERDA,
s nagy árnyat vet, hatalmasat
ránk egy kőtörő ecetfa.

SZIKRA JÁNOSHOZ

1

Csak a népnek szánt
szavad szent.

Ne írh
az irodalomról,
erről az omlatag romról,
ne írh.

Kíméld meg tolladat:
mától
hangot sem a politikáról,
hangot se.

Esendők esendője:
én is
belebotlottam mégis,
mint számár a szürke kőbe.

Mindent,
ami ezután jön,
és méltónak találász a dalra:
vállald magadra!

És ne ijedj meg,
ha ellened istenül
irigy kofák szava
vagy szent vád:

írj és írj!
az égék panaszfalára
sercegjen csillagot
pennád.

PRÚÚÚ PRÚÚÚ

Egy hosszú életen keresztül
hallhatta a tücsökzenét,
ám egyszer sem bukott ki száján:

Uram, de gyönyörű, be szép!

ELSÓHAJTOTT SOROK

Öreg vagyok,
fáradt.

Ámulom a felhőket,
az egek karfioljait.

Utánzat minden,
utánzat.

Sóhajtsd ki bátran:

nincs semmi eredetiség
ebben a vadonatódon világban!

Lehet,
így ülök most egy csillagon,
körmölöm mását ennek a versnek,
vélem hallani tollamat,
serceg.

Micsoda percek,
herceg,

s milyen szomorú vers ez.

TINTAHAL

Tintahal, tiéd a tenger! –
parton habok fecsegik ezt.
De én tudom, annyi tied
belőle, mit bekékítesz
nagy fekete félelemmel.

Te is tintahal vagy, te toll!
Se fény arcomon, se mosoly.
Retteglek itt szomorúan,
te iszonyú uszonyú hal,
cápák cápája, gyilkosom.

UTÓKOR

Nos,
az utókor,
ez a kis taknyos,
engemet nem nagyon érdekel,

mert
lopni jár majd
a csillagokhoz,
és hadonászik vagy térdepel.

BESZÉLŐ NEVEK

MAGASS ÁRON

Kereskedő volnék,
nevem Magass Áron.
Eladnám én anyámat is,
de csak magas áron.

MAGH ÁNYOS

Magh Ányosnak hívnak.
Nagy nevetség persze,
hogy egy tüntetésen vertek
gumibottal fejbe.

KUPP ICA

Kocsmatündér vagyok.
Kit magamhoz intek,
ha siheder, ha aggastyán:
fenékig hörpinthet.

BACZ ILUS

Én vagyok Bacz Ilus.
Ha megkaptál, vacogj!
Elölről is, hátulról is
csak dollárért baczok.

DILL EMMA

Meghaljak? Ne haljak?
Mi van, ha meghalok?!
Úgy döntöttem, nem halok meg,
hisz úgylis meghalok!

ODAVETVE
AZ
ELMŰLÁSNAK

ODYSSEY
AN
HOMER

FIAM ÉL

Valahol árván
fölcsovog a csíz.
Mord az ég, márvány,
hideg és precíz.

Félnek a fák tőlem,
vacog a vadon.
Koporsószagom van,
tömjénillatom.

Súlyod alatt, gyász,
itt nyögök ma is,
szemem gödrében
fölfakad a víz.

Mord az ég, márvány,
rideg és precíz,
fölcsovog árván
valahol a csíz.

Bánat-szép madár!
Ím, hozzád jövök.
Kiáltsd világga:
fiam él! Örök.

A CSEND HINTÁJA

Kijárok a játszótérre.
Szeptember van, még zöld a csend,
Isten őszi remeklése.
Magányosan egy hinta leng.

Egy hinta leng magányosan,
benne a drága Senki ül,
arcán bánat, talán mosoly,
de nem beszél csak senkiül.

Hát akkor: senkiül egy hangot!
Nézzel maga elé, mereng.
Ne raboljátok el, harangok!
És leng a csend hintája, leng.

SZAKAD RÁM AZ ŐSZ

Odavetve az elmúlásnak
úgy hullok el, akár az állat.

Égigérő fáról omlik rám a lomb,
pillogok alatta félig álmodón.

Kurta sétára hív, unszol az út gyakran,
egeket csókol a tócsákban a talpam.

Vigyázva ballagok. Rettegek magamban:
mikor szakad végleg be a föld alattam?!

VIGYÁZD A TOLLAMAT VÉN VACSORACSILLAG

Uram, add írnom a mindennapi reményt,
teáskannámon a gondolatjelnyi fényt,
mosolyod állítson ajtóm elé angyalt:
buzdítson írásra! Biztasd, unszold, sarkalld!

Hömpölyögjön hozzám esti szénaillat,
vigyázd a tollamat vén vacsoracsillag,
hogy el ne botoljon, hogy csüggjek szerelmén
minden egyes szónak, amit sugall elmém!

KÖLTŐNEK LENNI

Költőnek lenni: gályarabság.
Robot egy képzelt tengeren!
Nem fúj a szél, a drága passzát,
a zátony is csak sejtelem.

Zöldfülűként vonzott a nagyság
meg a hírnév, a szertelen.
Addig ámultam egy havas fát,
véremet fagyöngy szívta el.

Telente rámtört a tavaszvágy:
– ó, Március, egyetlenem! –
Ki sem fakadtak a barackfák,
már lombjukat sirattam el.

Tudtam, ha pávák remekítik
a délutáni dombtetőt:
ott Isten is jelen van mindig.
És félttem őt, rettegtem őt.

De csak tarka tollat találtam,
a rebegő, rezgő levegőt.

DAL AZ ELMÚLÁS FENYVESÉRŐL

Ihatnom kéne, pincér, tölts,
az elmúlásra innunk kell!
Te sem vagy jós, de én sem bölcs,
azért számunkra is jut hely.
Ihatnom kéne, pincér, tölts,
az elmúlásra innunk kell!

Kihallom, sír a fenyvesből
a vasfűrészt, mi szálát dönt:
koporsófákat enyvestől!
A hegyhát reng, az erdő döng.
Kihallom, sír a fenyvesből
a vasfűrészt, mi szálát dönt.

Te mézzel telt idő-kaptár:
suhancok, édes egyetlen!
Szerelmünk rég elillant már,
sosem lelsz rá e fenyvesben,
te mézzel telt idő-kaptár:
suhancok, édes egyetlen!

Ihatnom kéne, pincér, tölts,
az elmúlásra innunk kell!
Te sem vagy jós, de én sem bölcs.
Akad számunkra tán nyughely!
Ihatnom kéne, pincér, tölts,
az elmúlásra innunk kell.

MAGAMNAK DÚDOLOM

Magához imádkozik minden ember,
csak magához.

Fohászuk tömjénfüst a végtelenben,
áld vagy átkoz:

magához imádkozik minden ember,
csak magához.

Én is magamnak dúdoló,
dúdolván dudorászom:

szállj le pillangó szememre,
röptess el álom:

én is magamnak dúdoló
az ifjúságom.

A CSILLAGSÜKETHÖZ

Hozzád
hiába kiált
az ember

süket vagy
csillagsüket
kegyetlen

hiába kiált
hozzád
az ember

Rád kéne
törni
fellegajtódat

és pofa be
se himnusz
se szózat

be kéne
törni fellegajtódat

Hadd látnák
hogyan
lüktet ím az űr

a világ agya
ki gyilkol
és szül – –

ám aggul
ő is
meg is megőszül

ESTELEDNEK LASSAN

Estelednek lassan már a lombok,
félálombban pityegdé a rigó,
szél ringatja el, boldog és boldog,
tőle tudom: élni, meghalni jó.

De ki takar engem be, ha te sem?
Még a fű is ellenem bátorul.
Szítja borom gyehennáját szemem,
írnék, de tollam meg-meg-tántorul.

VACSORA AZ UDVARON

Mondd, hova tűnt kezed
vacsoracsillaga?

Holdam tányérjával
terítesz meg, mama.

Zeng a csönd. Hallani,
hogy Isten orgonál.

Fejünk fölött brong el
egy nagy szarvasbogár.

Serceg serpenyődben
a paprikás pörkölt,

amíg hűl: megleled
nekem a Kis Göncölt.

Dereng a domb, a hegy,
már minden szilvakék.

Eb tutol. Valakit
magához int az ég.

Egy szerelmes legény
megy az úton, dalol:

ezer csókot kapott
cserébe valahol.

és most félistennek
véli ifjú magát!

Jó éjszakát, mama.
Mama, jó éjszakát.

A MAGÁNY NAGYASSZONYA

a magány nagyasszonya vagy, anyám!

Angyal vihogja körbe házadat,
törik a cserép, hull a vakolat,
meglátogat a kémény is talán:

a magány nagyasszonya vagy, anyám!

Róka huncutolja el tyúkjaid,
hajnalkiáltó kakasodat is,
úgy élsz faludban, mikéntha tanyán:

A magány nagyasszonya vagy, anyám!

Ellened hízik patkány és görény,
egérlyuk ásít a falak tövén:
vigyázzák álmodat, mint hajdanán – – –

A magány nagyasszonya vagy, anyám!

Időd ki tudja még mit tartogat?
Ha lefut egy csillag, ülsz, varrogatsz,
összeférceled feslett éjszakám.

A magány nagyasszonya vagy, anyám!

DUDORÁSZÓ

Telihold, te fogyó,
te zúzmarát hozó,
télnek árulkodó
jeges fagyalbogyó,
telihold, te fogyó!

Lobbanj piros ének,
hadd melegednének
az aggok, a vének,
a deres legények,
lobbanj piros ének!

Dermeszd fagy a könnyet,
ha majd elköszönnek
útjuk legyen bársony:
segítsd őket álom
át az elmúláson!

ŐSZÖK ŐSZE

Az idő partján hinta leng,
én ülök rajta meg a csend.

És fúj a szél, és hull a lomb,
minden levélen hullafolt.

Ősz a Fekete-tenger is,
ősz a sirály, a felleg is,

ősz az Isten, ki elhagyott,
s az őszök ősze: én vagyok.

Tenger, mosd meg a lábamat,
moszat lepi be, ázalag.

frissíts föl, te örök rimus,
krisztusnál krisztusabb Krisztus.

Mosd le az árvaságomat,
istenreforgó arcot adj.

Kereszteld meg pogány vízzel
nagy, lenyugvó piros szívem.

SZAKÁLLAM HAVÁBAN

Öreg este van. Aggastyán
szakállam hava szakad rám.

És megcsap a vénség szaga.
Fintorog rám az éjszaka.

Megálljatok hé, csillagok!
Én is lobogok, tűz vagyok,

hamuhodó tűz évada,
miként a mindenség maga.

Valahol, talán a holdon,
vonít egy magányos mozdony.

Öreg este van, aggastyán.
Szakállam hava szakad rám.

ÚTRAKÉSZEN

már
engem
minden
pillanatban

útrakészen
talál
a
halál

ÓCEÁN – PAUL CELÁN

mintha
rengene
ringana –

magzatvíz
mondja
paul celán

s mint egy
várandós
kismama

földomborul
az
óceán

KÉSEI TISZTELETADÁS

Előragyog majd az idő,
kardhüvelyből villan a fény,
és fölsebzí a levegő
vén arcára: ki voltam én.

LÁTNI AKAROM
ISTENT

PLANT MATERIALS
TESTS

FÖLFELÉ A KOPONYÁK HEGYÉRE

Vállamon az ormótlan keresztfával
haldokolok fölfelé a Koponyák Hegyére,
villámlik nagy szemem, és a pillanatfényben
átijed Veronika kendőjén arcom.

Hát elárultál, hatalmas Isten!

Szögeket kovácsoltatsz hóhéraiddal,
nagy, hideg, szigorú szögeket,
és a szemed meg se rebben talán,
ha telebuggyan markom meleg vérrel.

A sokaságban itt sompolyognak,
sunnyítanak a spiclik seregestől,
kivezényelted ellenem őket is,
miként ezt az ádáz római csürhét,
akitől megszomorodik a Föld arca.

Ellenük kellett volna élnem, ellenük!

Ám te sugallatos szép szavakkal
fiadnak fogadtál föl engem,
majdani messiásnak.

És most megölsz.

Tudd meg hát:
jobban szeretem ezt a két latort itt,
mint botor agyad tudathasadását!

Mert zsarnok vagy, zsarnok,
zsarnokok zsarnoka,
tízezer évig is éltet a félelem,
bújtat a csoda,

De engemet már nem ámítasz többé,
felőlem fújhatja tüdőrepedésig
ama harsonákat az angyalok kara!

Mosolygok, mint a tenger,
és nem hiszek soha.

Szívemiránt csörömpöl egy lándzsás
római katona.

LENG AZ ÉG, RENG A FÖLD

Segíts, Uramisten,
könyörülj meg rajtam,
leng az ég fölöttem,
reng a föld alattam.

Uramisten, segíts,
magamra maradtam,
itt állok egyedül,
kötél a nyakamban.

Nagy piros szívednek
ágához kötöttem:
töröld el bűneim,
bűneim töröld el!

Reng a föld alattam,
leng az ég fölöttem.

LÁTNÍ AKAROM AZ ISTENT

Tárd ki előttem a fellegajtót:
látni akarom fényben az Istent!
Ám fejet színe előtt se hajtok,
ismerjük egymást hetedízíglén.

Dundi angyala megannyi habcsók,
ha időznék, hát övék az érdem.
Tárd ki előttem a fellegajtót,
esküszöm, nem lesz poros a térdem!

POGÁNY IMA

Hiszek én! – csak nem Istenben.
Lepke pillám meg se rebben.

Minden porcikám pogány már,
az öröm is, ahogy átjár.

Pogány öklömön a sólyom,
szájam szegletén mosolyom.

Sebnek elég, amit ütött
rajtam a nap, amíg sütött.

Órák lassan eloldalog.
Minden perche: belehalok.

ZENGI ÉS GYALÁZZA ISTENT

Immár betöltöd minden időmet,
fókuszába rejtett a pillanat,
úgy állok itt, megszeppenve téled,
mint kisfiú a rengő híd alatt.

És nyújt feléd három kavicsot markom.
Szemem lesütöm. Fejemet lehajtom.

Öreg vagyok, hunyorog rám tüzed.
Unlak! És megvetem világodat:
ezt a kontár munkát, e fércművet!
Ha van dilettáns, akkor az te vagy.

Kellett neked agyagból gyúrni embert!
Fegyvert csókol asszonya helyett, fegyvert.

Magad képére formáltál uram:
vérengző vagy te is, ragadozó!
Nézzük egymást hosszan, szomorúan,
végül kiserked ajkamon a szó:

TARTSD MEG SZENTHÁROMSÁGODAT
MAGADNAK!

Tagadlak és tagadlak és tagadlak.

ISTEN FAGGATÁSA

Úristen, hát hol élek én?!
Valóban ez a föld hazám?
Mért nem ölel akkor magához
úgy igazán?

Uram, te láttad apámat!
Agyamon derengés fut át:
valahol Minszkben kaparták el,
mint a kutyát.

Fiam szélfútt zsendülő ág.
Örök barbár: letörted őt.
Hizlalod vele a rédicsi
köztemetőt.

Számomra mit eszeltél ki?!
Miféle döghalált Uram?
Búzlók, de mégis téged szánlak
szomorúan.

Mert nincs esély, Uramisten,
föltámadásra nincs esély!
Gyere, ültess föl térdeidre,
s hazudj, mesélj.

HA MOST MEGHALNÉK

Ha most meghalnék hirtelen,
ha nagyot ásítana értem
a temető:
boldogtalan embert
búcsúztatna el
a rögök dobszólója.

Mert munkám
félbe-szerbe hagytam,
világgá ment őrzőm,
az angyal,
mivel én Istent
megtagadtam.

Piros parázson
toporog talpam.

ISTEN KITÜNTET

Íme, mit vetít elém az álom:
a halálom.

Barátaim, a dalra merészek
messze néznek.

Lélekharangok bongnak, csendülnek:
Isten kitüntet.

Dohog magában: ellenem voltál,
minden éneked egy antizsoltár,

de te voltál,
tetőtől talpig te voltál!

Aki e drámát rettegi régen:
az feleségem.

Ő nem sír-rí, őt rengeti a gyász.
Mindenegy mozdulatomra vigyáz.

Eljegyzik majd a csillagi körök,
mert ős is örök:

Ő is örök.

AKIT LILÁRA VERT ÁTKOM

Áttűnődni

Isten rosszindulatát jóvá,
és nem félni a nagy találkozástól.

Remegni

öntudatlanul, mimóza módra, fájón
de nem félni a nagy találkozástól.

Erdők alján,

hol a töprengés ágya bársony,
ott sem félni a nagy találkozástól.

Vonulni

álomban átal a félvilágon,
ám nem félni a nagy találkozástól.

Harang ha bong,

mélyül a gödrök öble, tátong:
nem félni, nem, a nagy találkozástól.

Mert bűnös Ő,

ezerszer az! Lilára verte átkom.

Félsz, ugye félsz, Isten, a nagy találkozástól?!

TÁVOZOM AZ ÉDENKERTBŐL

Hármat csikordul mögöttem
az Aranykapu kulcsa:
távozom az Édenkertből.
A Kerúb milyen furcsa.

Nem üldöznek. Önként jövök.
Hátrahagytam mindent én,
csak a fügefalevél leng
nadrágomul, ingemként.

Az Úr Hangja elől futok,
mert kioktat, belepofáz!
Hiába száll ajakamról
hozzá ima, fényes fohász.

És megőrjít a Tilalomfa!
Az állandó sziszegés.
Az imamalom mormolása:
hiszek és ... hiszek és ... hiszek és.

Hármat csikordul mögöttem
az Aranykapu kulcsa:
távozom az Édenkertből.
A kerúb sír. Be furcsa.

BEISMERŐ VALLOMÁS

Igen,
én fölláztam.

Fölláztam az Isten ellen,
mert erre ösztökélt a szellem:
fölláztam hát
Isten ellen.

Nem jókedvemből,
nem is rosszból:
láztam fényes unalomból,
mikor Isten is szürkét gondol
a csillagokról.

Amit én eddig hallottam,
hittem:
minden lim-lomot
szemétre vittem:

Ott keressétek,
hogyha van
Isten!

Ama sziszegő almafának
minden gyümölcsét megettem:

Évám csak sírt,
siratózott,
én meg nevettem,

és eme szavakkal térdeltem elébe:
nekem nem elég Mózes meséje!

ISTEN MENEKÜL

Van valami gyönyörű dolog abban,
ahogy előlünk Isten menekül:
halandók elől Ő, a halhatatlan!
Kiderül egyszer minden, kiderül.

Egy perzsa sah, kit szóra bírt a csend,
hírelte: nincs, nincs a sakknál nagyobb kincs.
Ha Istenről faggatták, így felelt:
sakktábla van, bábuk vannak, de matt nincs.

Ö R Ö M H Í R

Ha minden van, csak Isten nincs:
nyugalmad barna boldogság.
Kinyújtóznál a fényben, mint
esőáztatta kormos fák.

Gyiloktól mentes álmot látsz,
a lelked leng, a tested láng,
ha minden van, csak Isten nincs:
a mindenség vigyáz majd rád.

TARTALOM

VIRRADJ RÁM

<i>A nagy zarándok ég alatt /7</i>
<i>Mosolyod iránt /8</i>
<i>Virradj rám /9</i>
<i>Roma romantika /10</i>
<i>Fekete tündér /11</i>
<i>Pokoli némbor /12</i>
<i>Ősz van szerelmem /13</i>
<i>Harag múltán /14</i>
<i>Remekítgetek /15</i>
<i>Akit Losonczi Anna áhít /16</i>
<i>Szörny /17</i>

ELSÓHAJTOTT SOROK

<i>Koponyám távlata /21</i>
<i>Rongy idő /22</i>
<i>Nézzétek ott azt az embert /23</i>
<i>Csáky szalmája /24</i>
<i>Hamis nap /25</i>
<i>Holnaptól te mesélsz /28</i>
<i>Millpengő – pillangó /29</i>
<i>Hegymászók /31</i>
<i>Ecetfa alatt /32</i>
<i>Szikra Jánoshoz /33</i>
<i>Prűűű prűűű /35</i>
<i>Elsóhajtott sorok /36</i>
<i>Tintahal /37</i>
<i>Utókor /38</i>
<i>Beszélő nevek /39</i>

ODAVETVE AZ ELMÚLÁSNAK

- Fiam él /43
A csend hintája /44
Szakad rám az ősz /45
Vigyázd a tollamat vén vacsoracsillag /46
Költőnek lenni /47
Dal az elmúlás fenyeséről /48
Magamnak dúdoló /49
A csillagsükethöz /50
Estelednek lassan /51
Vacsora az udvaron /52
A magány nagyasszonya /54
Dudorászó /55
Őszök ősze /56
Szakállam havában /57
Útrakészen /58
Óceán – Paul Celan /59
Kései tiszteletadás /60

LÁTNÍ AKAROM ISTENT

- Fölfelé a Koponyák Hegyére /63
Leng az ég, reng a föld /65
Látni akarom az Istent /66
Pogány ima /67
Zengi és gyalázza Istent /68
Isten faggatása /69
Ha most meghalnék /70
Isten kitüntet /71
Akit lilára vert átkom /72
Távozom az Édenkertből /73
Beismerő vallomás /74
Isten menekül /75
Örömhír /76

00/6594

Littera Nova Kiadó

1062 Budapest, Lehel út 3/b

Telefon/fax: 320-2280

06-30-2120-996

Felelős kiadó Balázs Tibor

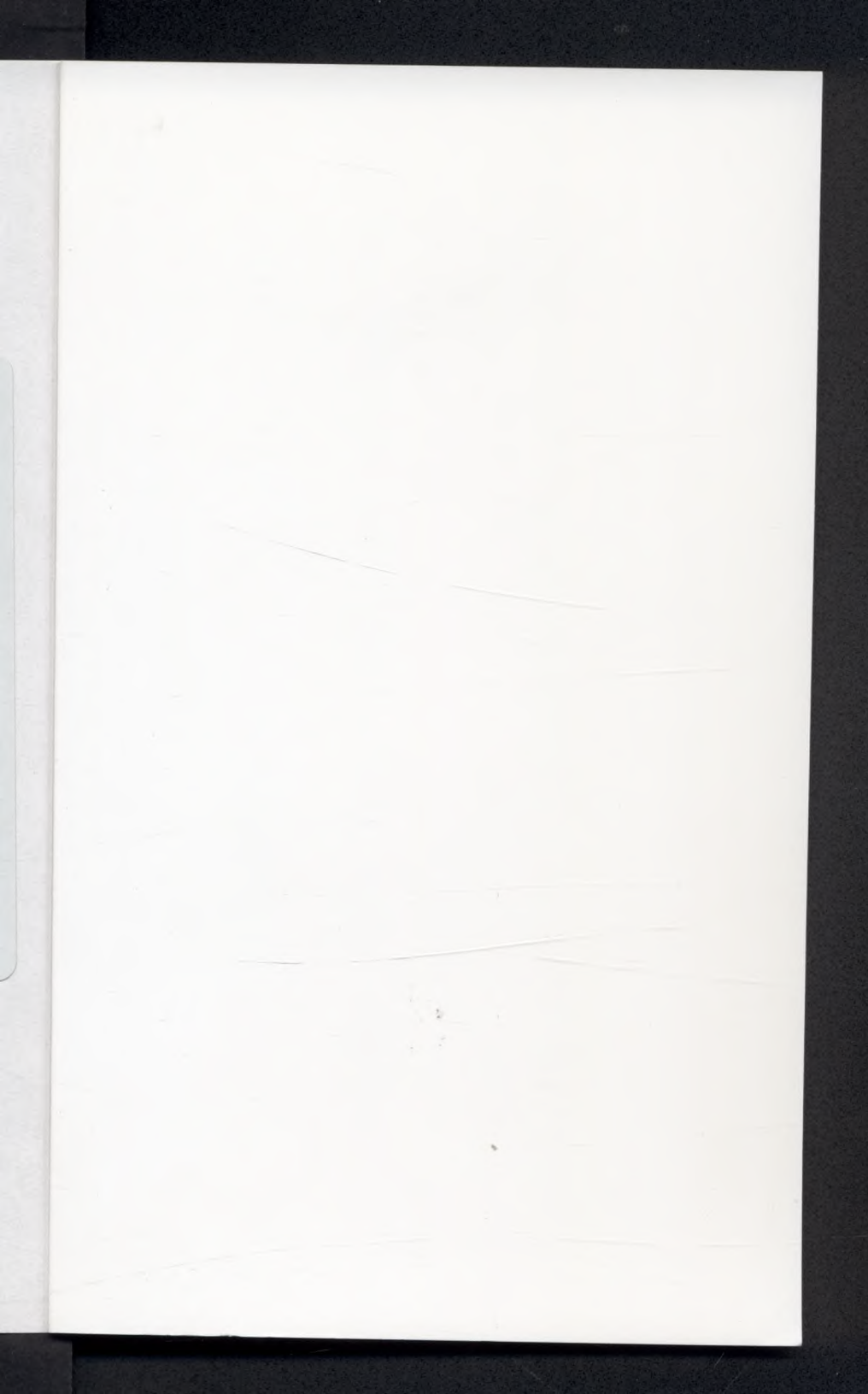
Felelős szerkesztő Kiss Benedek

Készült a váci Nalors Grafika Kft. nyomdájában

Felelős vezető: Nagy Géza ügyvezető igazgató

ISSN 1586-121X

ISBN 963 9212 26 1

ISBN 963-9212-26-1

9 789639 212268

690 Ft

UTASSY JÓZSEF •

ISTEN FÁGGATÁSA